

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

Z. M.

zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem
se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti
žalovanému

Komise pro rozhodování ve věci pobytu cizinců
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 8. 2017 č. j. MV-86581-6/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

I.
Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „OAM“) ze dne 13. 4. 2017 č. j. OAM-35005-23/DP-2015, jímž byla podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „ZPC“) zamítnuta jeho žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě podaná podle § 44a téhož zákona, a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce bylo zjištění v průběhu správního řízení, že žalobce pracoval minimálně od července 2015 do ledna 2016 bez platného pracovního povolení, a ani z úřední činnosti OAM není známo, že by disponoval zaměstnaneckou či modrou kartou. Z toho je zřejmé, že pracoval pro společnost MIHAJLOVSKI s.r.o. (dále též „společnost“) neoprávněně. Takovou skutečnost ve vztahu k posouzení všech individuálních skutkových okolností případu posoudil správní orgán I. stupně jako jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území a jeho žádost ze dne 15. 10. 2015 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast právnické osoby podle § 44a zákona o pobytu cizinců (dále též „žádost“) zamítl. Žalovaná jeho právnímu posouzení zjištěného skutkového stavu plně přisvědčila, vypořádala se s odvolacími námitkami žalobce, který namítal četná porušení ustanovení správního řádu včetně nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí a nezákonnosti postupu správního orgánu I. stupně podle § 56 odst. 1 písm. j) a § 174a téhož zákona.

II.
Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobce v podané žalobě, obdobně jako v odvolání, namítal nezákonnost postupu správního orgánu pro rozpor s ust. § 56 odst. 1 písm. j) ZPC s tím, že jsou v něm zakotveny dvě skutkové podstaty, které nejsou svým obsahem totožné a jejich intenzita v souvislosti s veřejným zájmem je obdobná nebo srovnatelná. Tyto zájmy musí být nejenom jasně definované a přezkoumatelné, ale musí přesahovat podstatným způsobem individuální hledisko cizince. Uvedené ustanovení nemůže a nesmí sloužit jakémukoliv správnímu orgánu k vytváření vlastních nepřezkoumatelných a neoprávněných důvodů pro zamítnutí či zrušení nebo neprodloužení míst cizinců. Měl za to, že závažná překážka pobytu cizince musí být, co do intenzity závažná, přičemž správní orgán musí rozhodovat na základě stavu, který je zde v době vydání rozhodnutí. Žalobce tvrdil, že správní orgán postupoval v rozporu s ust. § 3 správního řádu, neboť ve věci nebylo zjištěno, zda žalobce skutečně vykonával závislou práci nebo se pouze řídil poučením správního orgánu, které špatně pochopil. Dále nebylo zjištěno, jak dlouho účastník údajnou závislou činnost vykonával a konečně, což považuje za nejdůležitější, nebylo zjištěno, zda žalobce v době rozhodování správního orgánu fungoval jako jednatel společnosti nebo se věnoval zaměstnaneckému poměru. Vzhledem k tomu, že správní orgán nezjistil stav věci ve smyslu § 3 správního řádu, není ani jisté, zda je zde skutečně dána závažná překážka pobytu účastníka na území a zda tato dosahuje takové intenzity, aby byla srovnatelná s narušením veřejného pořádku. Podle žalobce správní orgán selektivně přihlédl pouze

k podkladům svědčícím v jeho neprospěch, podklady svědčícími pro vyhovění žádosti se nezabýval (účastníková žádost měla všechny zákonem předpokládané náležitosti), ani žalobce nevyslechl, což by bylo vzhledem okolnostem případu žádoucí.

4. V dalším žalobním bodu tvrdil nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců s tím, že tam uvedený výčet představuje minimální množinu faktorů, jež ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž je správní orgán povinen zvážit zejména vyjmenované faktory, tedy se musí vypořádat se vším. Pokud tedy žalobce v odvolání namítal nedostatečnost posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí, měl samozřejmě na mysli nedostatečné posouzení veškerých v ustanovení uvedených kategorií, v jejichž rámci má správní orgán povinnost hodnotit přiměřenost dopadu rozhodnutí. Odvolací námitka je jasná, směřující k napadení nedostatečného posouzení jednotlivých kategorií. Za situace, kdy je správní orgán povinen postupovat podle § 3 správního řádu je jeho povinností, aby se minimálně pokusil o to, že žalobce buďto vyslechně k problematice faktorů uvedených v § 174a ZPC nebo jej jakýmkoli jiným způsobem vyzve k tomu, aby se k předmětné problematice vyjádřil, případně uvedené náležitosti zjistil sám jiným způsobem. Pokud však rozhodnutí žalovaného obsahuje nedostatečnou úvahu, jedná se o porušení nejen ustanovením § 174a ZPC, ale také § 3 správního řádu. Vzhledem k tomu, že se žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí s nepřiměřeností nevypořádala, jednal také v rozporu s § 68 odst. 3 téhož zákona.
5. V písemném vyjádření k žalobě se žalovaná ztotožnila se závěry předchozích rozhodnutí, na jejichž obsah odkázala, s tím, že ze spisového materiálu nevyplývají žádné nové skutečnosti, uváděné žalobkyní v žalobních bodech, žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost žalobou napadeného rozhodnutí zpochybňovala.

III.

Posouzení žaloby

6. Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť žalovaný se k možnosti takového postupu ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřil; žalobce nejprve takový postup odmítl, na opakovaný dotaz soudu zaslaný v souvislosti s omezujícími opatřeními přijatými v důsledku epidemiologické krize, ale s tímto postupem vyjádřil souhlas.
8. Podstatou první žalobní námítky je posouzení, zda je výkon závislé činnosti žalobce pro společnost MIHAJLOVSKI s.r.o. minimálně od července 2015 do ledna 2016 bez platného pracovního povolení jinou závažnou překážkou ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, či nikoli. Soud uvádí, že se obdobnou žádostí syna žalobce již zabýval, a to v řízení vedeném pod sp. zn. 9 A 158/2017, a jelikož se jedná o v podstatě stejné okolnosti, nemá důvod se odchýlit od závěrů uvedených v rozsudku vydaném v této věci dne 29. května 2019, pod č.j. 9A 158/2017-42.
9. Mezi účastníky v podstatě nebyl sporný skutkový stav. Soud proto z obsahu spisového materiálu a odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jen ověřil, že žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast právnické osobě s platností od 4. 12. 2013 do 3. 12. 2015. Žádostí ze dne 15. 10. 2015 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě požádal žalobce podle § 44a zákona o pobytu cizinců o prodloužení doby platnosti tohoto povolení, přičemž k žádosti připojil potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti vydané společností za funkci jednatele pro žalobce za období červen až srpen 2015. Na základě výzvy pak do spisu doložil pracovní smlouvu na dobu neurčitou uzavřenou dne 30. 12. 2014 na pozici vedoucí dlaždič – obkladač a potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti za pozici vedoucí dlaždič - obkladač za období červenec 2015 až leden 2016, včetně přehledu mezd. Proto správní orgán prvního stupně učinil podle § 3 správního řádu dne 1. 2. 2016 dotaz na Pražskou správu sociálního zabezpečení (dále též „PSSZ“) ohledně registrace žalobce a požádal Úřad práce České republiky, Krajskou pobočku pro hl. m. Prahu (dále též „Úřad práce“) o sdělení, zda žalobce disponuje platným povolením k zaměstnání u společnosti a zda jím disponoval v období od července 2015 do ledna 2016, neboť za toto období dokládá příjem ze zaměstnání pro společnost MIHAJLOVSKI s.r.o. Dne 12. 4. 2016 bylo prvoinstančnímu správnímu orgánu doručeno sdělení Úřadu práce o tom, že žalobkyni nebylo vydáno rozhodnutí o povolení k zaměstnání pro společnost MIHAJLOVSKI s.r.o. Dne 11. 10. 2016 obdržel OAM rozhodnutí o povolení k zaměstnání vydané pro žalobce u společnosti Mihajlovski na období od 5. 10. 2016 do 31. 7. 2017.

10. Soud předně uvádí, že má za to, že žalobou napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, neboť je z něj zřejmé, jaký skutkový stav žalovaná posuzovala a z jakých právních ustanovení vycházela ve svém závěru, že je třeba právnímu posouzení daného skutkového stavu správním orgánem I. stupně přisvědčit. Žalovaná se rovněž velmi podrobně a věcně vypořádala s jednotlivými odvolacími námitkami, které svým obsahem odpovídají žalobním bodům a samotná skutečnost, že žalobce s jejím právním posouzením nesouhlasí, nemůže zadat příčinu pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, ovšem ani pro nezákonnost, jak bude uvedeno dále.
11. Soud na tomto místě přisvědčuje žalobci, že ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona zahrnuje skutkové podstaty, pro které nelze dlouhodobý pobyt cizinci udělit, resp. mu jej ve spojení s § 44a odst. 3, § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) prodloužit (skutečnost, že byla zjištěna okolnost, která činí pobyt cizince na území v rozporu se zájmy České republiky nebo byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území), kdy tato intenzita zjištěných okolností je obdobná a přesahující individuální hledisko cizince. Soud v této souvislosti odmítá, že by správní orgán užil daného ustanovení k vytváření vlastních nepřezkoumatelných a neoprávněných důvodů pro neprodloužení dlouhodobého pobytu žalobce za situace, kdy bylo v průběhu řízení o žádosti zjištěno, že žalobce v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání-účast právnické osobě podle § 44a zákona (od 4. 12. 2013 do 3. 12. 2015) vykonával na území ČR závislou práci bez platného pracovního povolení nejméně v době od července 2015 do ledna 2016. Takové zjištění vedlo správní orgány obou stupňů právem k zamítnutí žádosti žalobce, a to právě na základě stavu, který existoval v době vydání rozhodnutí. Podle shora zrekapitulovaného skutkového stavu žalobce totiž k žádosti podané dne 15. 10. 2015 doložil potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti vydané společností za funkci jednatele pro žalobce za období červenec 2015 až září 2015, dále zápis z jednání valné hromady společnosti ze dne 30. 12. 2014, na které byla schválena pracovní smlouva pro žalobce na pozici vedoucí dlaždič -

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

obkladač, a rovněž pracovní smlouvu, uzavřenou téhož dne mezi žalobcem a společností na stejné pracovní zařazení. Vzhledem k tomu, že žalobce ani na výzvu správního orgánu ze dne 1. 2. 2016 platnou smlouvu o výkonu funkce jednatele (mandátní smlouvu), zakládající právní nárok na mzdu, uvedenou v jí doložených potvrzeních o příjmu ze závislé činnosti za funkci jednatele za období červenec až září 2015 s výhradou dalších dokladů nepředložil, správní orgán I. stupně správně usoudil, že žalobce pracuje (pracoval) pro společnost rovněž jako zaměstnanec v pracovně právním poměru, a to minimálně od roku 2015. Za daného skutkového stavu byl v souladu s ust. § 3 správního řádu postup odboru azylové a migrační politiky, který učinil dotaz na PSSZ a Úřad práce, zda žalobce disponuje platným povolením k zaměstnání u dané společnosti a zda jím disponoval v období od července 2015 do ledna 2016. Je pravdou, že dne 4. 3. 2016 sdělila PSSZa, že je žalobce veden jako jednatel společnosti od 5. 10. 2012 dosud, v projednávané věci je však podstatné, že dne 12. 4. 2016 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno sdělení Úřadu práce o tom, že žalobci nebylo vydáno rozhodnutí o povolení k zaměstnání pro společnost Mihajlovski s.r.o. Z toho je zřejmé, že žalobce nejméně v období od července 2015 do ledna 2016 (tedy v období, za které k výzvě žalobce předložil potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti za výkon práce vedoucí dlaždič - obkladač) vykonával závislou práci bez povolení Úřadu práce.

12. Soud má ve shodě se správním orgánem I. stupně a žalovanou za to, že výkon práce v pracovně právním poměru (závislá práce) bez povolení Úřadu práce, které je pro takovou pracovní činnost zákonem požadováno, je jinou závažnou překážkou pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 a písm. j) zákona o pobytu cizinců (obdobně rozsudek Městského soudu v Praze ve věci č. j. 11 A 168/2017-47 ze dne 11. 12. 2017).
13. Za rozporné s obsahem spisového materiálu a odůvodněním rozhodnutí správních orgánů obou stupňů soud proto považuje tvrzení žalobce, že ve věci nebylo zjištěno, zda žalobce skutečně vykonával závislou práci, neboť opak je pravdou. Sám žalobce totiž výkon závislé práce s pracovním zařazením vedoucí dlaždič - obkladač za období červenec 2015 – leden 2016 k výzvě správního orgánu doložil, jak bylo uvedeno shora. Tvrzení žalobce o tom, že se řídil poučením správního orgánu, které špatně pochopil, soud považuje za účelové, neboť výzva správního orgánu ze dne 1. 2. 2016 je jednoznačná, určitá a srozumitelná. V této souvislosti nelze přehlédnout, že žalobce při podání žádosti dne 15. 10. 2015, tedy ještě před tím, než byl vyzván správním orgánem k jejímu doplnění, předložil zápis z jednání valné hromady citované společnosti ze dne 30. 12. 2014, na které byla schválena mj. i pracovní smlouva pro žalobce na pozici vedoucí dlaždič - obkladač, a předložil i pracovní smlouvu uzavřenou dne 30. 12. 2014 na toto pracovní zařazení mezi žalobcem a společností. Uvedené odpovídá i na námitku žalobce, že nebylo zjištěno, zda v době rozhodování správního orgánu působil jako jednatel společnosti nebo se věnoval zaměstnaneckému poměru, neboť podstatným pro závěr správních orgánů o nevyhovění žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání - účasti v právnické osobě podle § 44a zákona bylo zjištění jiné závažné překážky pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona, jímž je výkon práce žalobce na území České republiky minimálně od července 2015 do ledna 2016 bez platného pracovního povolení.
14. V dané věci se jedná o závažnou překážku pobytu žalobce na území, neboť žalobce de facto vykonával nelegální práci, tedy se dopustil jednání, které naplňuje znaky porušování právních předpisů České republiky nebo jejich obcházení, i když zákon v ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) takto přímo předmětné jednání žalobce nedefinuje. Nelze ani přehlédnout,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

že se žalovaná výkladem pojmu jiné závažné překážky pobytu věnuje v odůvodnění svého rozhodnutí (strana 5 až 7), když zcela opodstatněně uvádí, že základní veřejný zájem České republiky je zájem, aby byly dodržovány její zákony, jakož i jiné právní předpisy nebo zákony, jimiž je Česká republika vázána, stejně tak, aby právní normy, v nich obsažené, nebyly ze strany subjektu práva obcházeny. Za relevantní soud považuje i poukaz žalované na ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, kdy uvedla, že je v souladu s veřejným zájem, aby na území České republiky pobývali cizinci, kteří plní účel povoleného pobytového oprávnění s ohledem na skutečnost, že neexistuje právo cizince na pobyt na území České republiky, neboť takové právo náleží podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod pouze občanům České republiky.

15. Soud tak ve shodě se žalovanou dospěl k závěru, že zjištěná okolnost, již je výkon zaměstnání bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, je jinou závažnou překážkou pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců a je přitom nevýznamné, že žalobce v průběhu správního řízení povolení Úřadu práce k zaměstnání doložil. Jednalo se totiž o povolení k zaměstnání s platností od 5. 10. 2016 do 31. 7. 2017, tedy až na dobu, když jí již povolení k dlouhodobému pobytu, jehož prodloužení se žádostí domáhal, uplynulo (3. 12. 2015). Nelze ani přehlédnout, že od 30. 12. 2014, kdy byla podle dokladů předložených žalobcem na výzvu uzavřena pracovní smlouva, žalobce se společností na danou pracovní pozici, vykonával žalobce až do 5. 10. 2016, kdy začalo platit povolení k zaměstnání pro žalobce od Úřadu práce, pracovní činnost bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou jejího výkonu.
16. K tomu soud zdůrazňuje, že řízení o žádosti je řízením návrhovým a bylo na žalobci, aby již s podáním žádosti veškeré potřebné doklady předložil. Správnímu orgánu přitom nelze vytknout nedodržení základních zásad správního řízení, neboť poté, kdy zjistil neúplnost žádosti, žalobce k doplnění rozhodných dokladů vyzval, stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu, poučil ho o následcích a řízení za tímto účelem přerušil. Správní orgán I. stupně tak jednal v souladu s principem výkonu dobré zprávy. Žalobce však přes výzvu smlouvu o výkonu funkce jednatele, ze které by byl zřejmý právní nárok na mzdu uvedenou v potvrzení o příjmu ze závislé činnosti za funkci jednatele, nepředložil, ale doložil doklady, z nichž vyplynulo, že vykonával v době povolení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání - účast v právnické osobě, pracovní činnost bez povolení Úřadu práce, ačkoli je takové povolení zákonem vyžadováno. Tedy byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona.
17. Důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí se nemohla stát ani skutečnost, že žalobce nebyl správním orgánem I. stupně vyslechnut. Je tomu tak proto, že soud ve shodě se žalovanou považuje za daného skutkového stavu výslech žalobce za nadbytečný a za přílehlavý považuje její poukaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2007 č. j. 3 As 32/2006-52, podle kterého *„záleží na správním orgánu, v jakém rozsahu bude zjišťovat skutkový stav. Provedení důkazu navrženého účastníkem tak může správní orgán odmítnout, je-li takový důkaz nadbytečný“*. Soud na rozdíl od žalobce nepovažuje ve shodě se žalovanou a správním orgánem I. stupně s ohledem na zjištěný skutkový stav výslech za nezbytný, tím spíše, že správní orgány obou stupňů vycházely z dokladů, které žalobce sám předložil a které dotazem u jiných správních orgánů ověřily (u PSSZ a Úřadu práce).
18. Soud rovněž nezjistil z obsahu spisového materiálu ani odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, že by správní orgány selektivně přihlížely pouze k podkladům

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

svědčícím v neprospěch vyhovění žádosti, a že by se podklady svědčícími pro vyhovění žádosti nezabývaly, neboť opak je pravdou. Jak bylo předně uvedeno, žalobce předložil k žádosti podané dne 15. 10. 2015 neúplné doklady. Správní orgán I. stupně se právem výzvou snažil zjistit skutkový stav tak, aby o něm podle § 3 správního řádu nebyly důvodné pochybnosti, a mohl tak žádost v souladu se zákonem posoudit a rozhodnout o ni. Skutečnost, že žalobce na výzvu správního orgánu doložil doklady, ze kterých vyplynula existence jiné závažné překážky k pobytu žalobce na území, neznamená, že by snad správní orgány přihlížely pouze k podkladům svědčícím v její neprospěch.

19. Lze tak uzavřít, že správní orgán I. stupně a žalovaná posoudili žádost žalobce v souladu se zákonem a námitky uplatněné žalobcem v prvním žalobním bodu nemohly vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
20. Nedůvodná je i námitka nezákonného posouzení ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. K tomu soud předně uvádí, že ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců povinnost správnímu orgánu zohlednit při rozhodování dopad do soukromého a rodinného života cizince neukládá, ale činí tak až v odstavci 2 citovaného zákonného ustanovení. Soudu je známa judikatura Nejvyššího správního soudu o přiměřeném přihlédnutí k ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Je tomu tak ovšem za situace, že žalobce v průběhu správního řízení konkrétně a relevantně tvrdí skutečnosti, pro které je třeba přihlédnout k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Tak tomu ale v projednávané věci nebylo. Žalobce žádné takové skutečnosti v průběhu správního řízení netvrdil a nečiní tak ostatně ani v podané žalobě. Výslech žalobce k takovým okolnostem soud proto považuje za nadbytečný, stejně tak jako výzvu k vyjádření, které se žalobce v podané žalobě domáhá. V rozporu s obsahem rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je pak tvrzení žalobce o tom, že tato neobsahují úvahu o přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu § 174a, když obě rozhodnutí se otázkou dopadu do rodinného a soukromého života žalobce zabývala a uvedla, že samotná délka pobytu žalobce na území České republiky od roku 2009 nezpůsobuje vybudování pevných sociokulturních vazeb k České republice. Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů obsahuje ještě další argumentaci k dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce, soud pro stručnost na tomto místě na tam uvedené důvody správních orgánů odkazuje a uzavírá, že ani v tomto ohledu se správní orgány namítaných porušení ustanovení správního řádu ani zákona o pobytu cizinců nedopustily.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

21. Soud ze shora uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
22. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. října 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.